

пръв път в службата си той забравя да запали огъня на маяка.

Юлий Словацки (1800-1849 г.) съперника на Мицкевич, за съжаление умира много рано. В 1909 год. в Лжвов се отиразнува стогодишнината от неговото рождение, и по тоя повод се явяват няколко изследвания. Съществената особеност на неговата поезия е пламенната фантазия; а през младини се отличава с голямо самомнение и нервност; ала силата на впечатлителността му и пжстротата в пленителните образи често затжмняват яснотата на главния мотив и правят недостатжно логични построението на темата и развитието на действието. Това личи особено силно в творенията му, написани в драматична форма. При все това Брюкнер го намира за един от най-видните славянски драматурзи. Понякога неговата лекокрила богата фантазия работи в ущжрб на действителността. В любовта си той е като мимоза: бои се от окови и любовна наслада. Мотиви за своите нови работи той, взема от всжде; чуждата мисл е извиквала у него собствени мисли; и в това отношение той напомня Вржхлицки. Ала по богатство на поетически краски той е по близжк на Светополк Чех.

Времето на неговата младост съвпада с периода на процжвтяване на романтизма; ала последния допада и на природната склонност на Словацки, кокто всякога се е чувствувал избранник на сждбата и по-високо от другите хора. В 1830 година той проявява демонстративно, с една рязкост, своите противоруски чувства, за което е бил принуден да напустне родината си. Най-плодотворен период на негова живот е през пребивянието му в Женева (1833-36 г.)

Безпокойния дух през неговите млади години напомня Байрона. Героите на Словацки са романтични хора, демони, които водят борба с целия свят, хора, които кога ги обидят са готови да минат на страна на враговете си, само й само да отмжстят за накжрнена чест. Сюжети за своите произведения той взима от вжзточния, татарския, вжобще от далечния живот, с по-голяма охота от колкото из окржжающата го обстановка. Това е видно от негова „Mindowe“. Великият литовски княз приема по политически съображения християнството и за това бива прокжлнат от собственната си майка. Много по силен интерес извиква неговата „Мария Стюарт“, трагедия, която произвежда по-силно драматическо впечатление от колкото Шилеровата драма. Мария е представена като жена с обайна красота; на юноша самохвал Рицци нейната любов му струва живота; оскжрбената Мария се влюбва в в Босвел. Дарнлей е вдигнат вжв вжздуха; Босвел, с другите